Devojčica od mastila i zvezda

„... očaravajući, opčinjavajući debi, pun avanture i emocija. Čita se kao bajka stara hiljadu godina, tako vešto i bogato napisan, a opet potpuno nov i zapanjujući, sve odjednom. Apsolutni dragulj od knjige, živopisan i stvaran, kao i mape u njemu nacrtane. Ovo je klasik u nastajanju i znam da ću ga čitati iz početka i iz početka."
Melinda Solsberi, autorka knjige *The Sin Eater's Daughter*

„Kiran Milvud Hargrejv stvara čarobni svet magije, mita i avantura. Priča te drži kao lavirint i ne pušta."
Ema Kerol, autorka knjige *Darkling wood*

„Čarobna avantura prelepog novog glasa dečje književnosti. Divno pripovedanje."
Abi Elfinston, autorka knjige *The Dreamsnatcher*

„Lepa mešavina magije i avanture sa uzbudljivom heroinom, neizmerno očaravajuća i zanosna."
Silija Ris, autorka knjige *Witch Child*

„... uživala sam u svakoj sekundi čitanja. Mit, magija, čudovišta, šta više poželeti?"
Lusi Sakson, autorka knjige *Take Back the Skies*

„Istinski prelepo pisanje, u vrtlogu magičnog sveta. Uživala sam!"
Lisa Hitfild, autorka knjige *Seed*

„Smešten u živopisno stvorenom paralelnom svetu ukrašenom magičnim realizmom, ovo je očaravajući debi satkan od mapa, mitova i devojčica ogromne hrabrosti."
Fiona Nobl, časopis *The Bookseller*

PORUKA OD ČIKEN HAUSA[1]

Devojčica od mastila i zvezda je prosto ispričana, duboko magična priča o jednom ostrvu, devojčici koja putuje u srce priče tog ostrva i mitu koji vodi njen put. Na putovanju naše heroine susrešćete se s opasnošću i strahom, ali takođe i sa hrabrošću i toplinom srca, ljubavlju i prijateljstvom. Može li Izabela da mapira novu budućnost svog ostrva?

Debi Kiran Milvud Hargrejv pun je zapanjujućih ideja i prelepih izuma. Takođe je i prilično zastrašujuće divan.

Bari Kaningam
Izdavač, ČIKEN HAUS

1 *Chicken House* – izdavačka kuća u Velikoj Britaniji, specijalizovana za dečje knjige.

Kiran Milvud Hargrejv

Devojčica od mastila i zvezda

Prevod s engleskog: Nikola Petaković

ProPolis BOOKS

Naslov originala:
GIRL OF INK AND STARS
Kiran Millwood Hargrave

Original English language edition first published 2016 under the title
GIRL OF INK AND STARS
by The Chicken House, 2 Palmer St, Frome, Somerset, BA11 1DS
Text copyright KIRAN MILLWOOD HARGRAVE 2016
All character and place names used in this book are © KIRAN MILLWOOD HARGRAVE 2016
and cannot be used without permission
The Author/Illustrator has asserted her moral rights. All rights reserved.
© 2021 za srpsko izdanje Propolis Books

Sva prava zadržana.
Zabranjeno preštampavanje u delovima i u celini.

Za jednu zvezdu, Sabajn Karer
na 28.6139° N, 77.2090° E
i za one koji su mi pomogli da pretočim misli
u mastilo na papiru
na 51.7519° N, 1. 2578° W

BRAK
OSTRVO
JOJA
GROMERA
N
W
E
S
GEOGRAFSKA ŠIRINA 28° 05' 36'' N
GEOGRAFSKA DUŽINA 17° 06' 35'' W

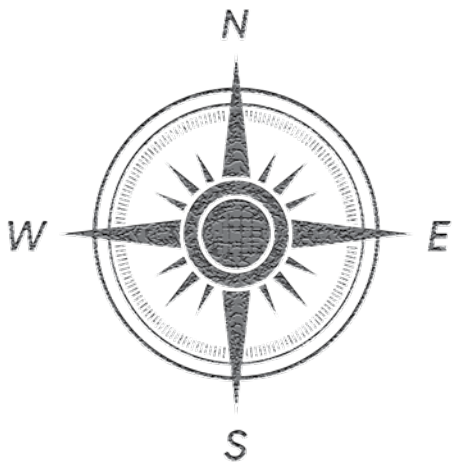
N
W
E
S

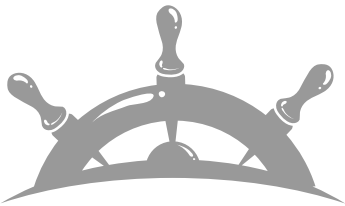

POGLAVLJE PRVO

Kažu da su, na dan kad je stigao guverner, stigli i gavranovi. Sve manje ptice odletele su nazad na more i zato na Joji nema ptica pevačica. Samo ogromnih, čupavih gavranova. Posmatrala bih ih kako stoje na vrhovima krovova poput znamenja i pokušavala treptanjem da ih pretvorim u zebe ili kraljiće, koje je tata izvukao iz memorije. Ako bih ih dovoljno jako zamislila, mogla bih gotovo da ih čujem kako pevaju.

– Zašto su ptice pevačice otišle, tata? – pitala bih.

– Jer su mogle da odu, Izabela.

– A vukovi? Jeleni?

Tata bi se na to smračio.

– Izgleda da je more bilo bolje od onog od čega su bežali.

Onda bi mi ispričao neku drugu priču, o Arinti, devojčici ratnici, ili o mitskoj prošlosti Joje, dok je bila plutajuće

ostrvo, i odbio bi da kaže nešto više o vukovima i pticama pevačicama. Ali ja sam nastavljala da zapitkujem, sve dok nije došao dan kad sam pronašla svoje odgovore.

Početak jutra bio je nalik na sva druga jutra.

Probudila sam se u svom uskom krevetu, svitanje je tek osvetlilo blatnjave zidove moje sobe. Miris zagorele kaše osetio se u vazduhu. Tata mora da je budan već satima jer je vatri trebalo dosta vremena da zagreje tešku posudu od gline. Čula sam gospođicu La, našu kokošku, kako čeprka oko moje sobe, tražeći naše mrvice. Imala je trinaest godina, kao i ja, i iako je to malo za ljudsko biće, za kokošku je to duboka, duboka starost. Perje joj je posivelo, ćud joj je bila tamna i čak je se i naš mačor Pep bojao.

Stomak mi je zakrčao kad sam protegla ruke. Pep je bio opružen preko mojih nogu i glasno je zevnuo kad sam sela.

– Budna, Izabela? – pozvao je tata iz kuhinje.

– Jutro, tata.

– Kaša je spremna. Zapravo, malo prespremna...

– Dolazim! – izbacila sam noge i pogladila Pepovo krzno na mestu gde se tokom noći narogušilo.

– Izvini, Pep.

On je počeo da prede i opet sklopio svoje zelene oči.

Umila sam se u čanku pored prozora i isplazila jezik odrazu na ispoliranom metalu tik iznad Gabovog kreveta,

ispravljajući mu čaršave; sve prašnjavije iz dana u dan, ali ipak nameštene. Glasovna linija pružala se do njegovog jastuka; duga, tanka cev koju je tata namestio za nas duž zidova i preko plafona. Kad bismo prislonili usne na nju i šaputali, cev je prenosila naše glasove, tako da smo mogli da pričamo čak i kad bismo bili svako u svom kraju sobe u svojim krevetima.

Tri godine. Tri godine otkako sam sedela tamo, s upaljenom rukom svog brata blizanca u ruci, dok je on nestajao u noći, brzo kao šibica koja se gasi.

Ali i dalje sam mogla da ga prizovem. Lako kao što dišem.

Ne bi bilo dobro da dan počne tugom. Otresla sam se tih misli i obukla školsku haljinu. Bila je jednako velika kao i pre šest nedelja. Moja najbolja prijateljica Lupe bi se nasmejala. *I dalje najniža u razredu!* – rekla bi.

Kratko sam zagladila neočešljanu kosu i ponadala se da tata neće primetiti kako je nisam razmrsila celo leto. Pep se valjao po krevetu, ali nisam smela da ga mazim kad nosim uniformu. Moja nastavnica, senjora Feliz, nervozno bi čupkala crvene dlake s mene.

Sklonila sam zavesu koja je služila kao vrata moje sobe i pažljivo prebacila nogu preko gospođe La, koja je zakokodakala jer sam joj rasturila gomilicu mrva. Suzila je svoje zamagljene oči i kljucnula me u gležanj, oteravši

me dalje u glavnu sobu, u kojoj smo jeli, pričali i planirali avanture.

Velika ćasa s pocrnelom kašom stajala je na našem velikom stolu od borovih dasaka, ukotvljena među morem mapa. Još tih mapa visilo je na zidovima i šuškale su dok sam prolazila, kao povetarac koji šapuće.

Prelazila sam prstom preko papira, kao i svakog jutra, posmatrajući kako se srebrni pigment reke Afrika susreće sa aegiptskim, kako Aegipt prianja uz krivinu zaliva Europe, kao ruka koja se spaja s drugom rukom preko mora. Na suprotnom zidu visi skica obale Amrike i njenih snažnih okeanskih struja, označenih neobičnim, čudesnim nazivima: Ledeni krug, Nestajući trougao, Azurno more. Papir je obojen prelepom dubokom plavom bojom, a struja je jasno naglašena nitima. Tata je za to koristio iglu tanku poput vlati kose, zlatnu za Azurno more, crnu za Trougao, belu za Ledeni krug. Ali dalje od istočne obale sve je zaustavljeno. Samo jedna reč razbija prazninu.

Inkognito. Nepoznato.

Gotovo mogu da osetim tatino razočaranje u davno osušenom mastilu kojim je ta reč napisana. Nepovoljne plime i oseke na njegovom poslednjem putovanju doprinele su ranom povratku na Joju i tata nikad više nije uspeo da pređe to divlje prostranstvo pre nego što je guverner stigao na naše ostrvo. Guverner Adori zatvorio je luke i napra-

vio granicu od šume, koja se pružala od jedne do druge strane ostrva, između našeg sela Gromere i ostatka ostrva, proteravši na drugu stranu sve koji su se opirali njegovoj vladavini. Gromera je bila odvojena od ostatka Joje i šuma je bila puna gustog trnja i ogromnih zvona kako bi guvernerova garda bila upozorena ako se neko probije. Nikada nisam čula ta zvona.

Tata je sanjao o tome da popuni praznine na svojoj mapi Amrike, a ono što sam ja želela više nego išta drugo, iako mu to nikada nisam rekla, bilo je da pređem tu šumsku granicu i napravim kartu *Zaboravljenih teritorija*, koje leže iza nje.

Postojala je samo jedna mapa koja je prikazivala celo naše ostrvo i ona je visila u tatinoj radnoj sobi. Ja sam je zvala *mamina mapa* zato što je ona generacijama prenošena u njenoj porodici, možda još od Arintinog vremena, pre hiljadu godina. Uvek se činilo da je to znak kako su mama i tata stvoreni jedno za drugo: on je kartograf, a njeno jedino nasledstvo bila je mapa.

Svako od nas nosi mapu svog života na koži, u načinu na koji hoda, čak u načinu na koji raste, često bi rekao tata. *Evo, vidiš kakva krv meni teče na ručnom zglobu, ne plava, već crna? Tvoja majka je uvek govorila da je to mastilo. Ja sam kartograf u srcu.*

– Dodaj mi šolju, hoćeš li? – poskočila sam na tatin

glas, koji me je vratio u sobu.

Odvukla sam stolicu do polica, pažljivo uzela šolju s vrha i stavila je na sto pored kaše. Bila je šumskozelene boje i posebna, jer je to bila poslednja stvar koju je mama napravila. Koristili smo je samo prvog dana škole, za rođendane i praznike. Tata ju je držao van domašaja i prao je s velikom pažnjom.

Mogla sam da se setim mame, ponekad; tamnooka i uglavnom nasmešena, mirisala je na crnu glinu s kojom je radila. Pravila je krčage za ljude iz sela i fine posude za guvernera. A možda sam je i umislila, kao i ptice pevačice.

– Dobro jutro, mala moja – tata se dogegao iz kuhinje. Pojurila sam da uzmem vedro za mleko i šolje koje je nosio.

– Trebalo bi da hodaš sa štapom – namrštila sam se.

Tata je slomio nogu kao mladić, iskačući s mola aegiptske luke na brod u pokretu, i sada je koristio štap izrezbaren od delova ribarskog brodića svog pradede. Bila je to moja omiljena stvar među mnogim omiljenim stvarima u toj sobi. Lagan kao papir, plutao je i na najtanjem sloju vode, ali najčudesnije od svega bilo je to što je sijao u mraku. Tata je rekao kako je to zbog biljnog soka, ali ja sam znala da je u pitanju magija.

Požurila sam da očistim prostor na stolu, prebacujući Himalajske planine na policu.

Tata je sipao mleko u šolju koju je napravila mama,

seo pored mene na klupu i široko se osmehnuo.

– Izaberi džep.

Prevrnula sam očima.

– Levi.

Promigoljio je obrvama, zaličile su na dva crna crva.

– Pravi odgovor – izvukao je teglicu iz džepa.

– Med od borova! – odvrnula sam poklopac i miris mi je ispunio nozdrve, od čega mi je pošla voda na usta.

– Hvala ti, tata.

– Samo najbolje za tvoj prvi dan povratka u školu.

Slegla sam ramenima.

– To je samo škola...

– Aha! Pa dobro, onda ću valjda morati sâm da pojedem sve... – uzeo je otvorenu teglicu i nagnuo je iznad svojih usta.

– Ne! – otela sam mu je. – U pravu si, to je veoma važan dan. Iznenađena sam da nisi doneo dve teglice.

Med je bio tako dobar da sam jedva primetila kako je kaša zagorela, ali kad sam podigla pogled, videla sam da tata nije ni takao hranu. Sedeo je na svoj pogrbljen način, koji je značio da razmišlja. Ruka mu je bila na šolji s mlekom i primetila sam mu puls na zglobu. Oči su mu imale odsutan izraz.

Prvi dani škole bili su teški oboma.

Sklonila sam svoju posudu što sam tiše mogla i polako

gurnula njegovu bliže njegovoj ruci.

– Vidimo se kasnije, tata.

Nije mi odgovorio, pa sam uzela torbu i izašla iz kuće, nežno zatvarajući oljuštena zelena vrata za sobom.